

Jó szerencsét!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tisztelettel köszöntöm az ünnepségen megjelenteket.

Kiemelt tisztelettel köszöntöm szakmáink megjelent irányítóit, azokat az Egyesületi tagtársainkat és nem Egyesületi munkatársainkat, akik nagy odafigyeléssel végzett munkájukkal hozzásegítettek bennünket ahhoz, hogy ismét méltó módon ünnepeljük meg a Szent Borbála központi ünnepet.

Szakmáink számos közismert nehézséggel küzdenek, ugyanakkor sokszínű jövőt vázolnak nekünk manapság is. Nem részletezem, megtették ezt már mások.

E köszöntőre készülve áttekintettem Egyesületünk éves, szakmáink szolgálata érdekében végzett tevékenységét és elmondhatom, büszkeség tölt el.

Egyesületünk évente átlagosan 6 nagy bányászati és kohászati tudományos szakmai rendezvényt szervez és bonyolít le – önállóan, társrendezőkkal (Magyar Bányászati Szövetség, Magyar Öntészeti Szövetség, meghatározó magyar nagyvállalatok, szakmai és egyéb alapítványok és sorolhatnám még kik bevonásával, támogatásával). továbbá 5 nagy országos kihatású szakmai, nem tudományos rendezvényt, összejövetelt szervezünk, évente társrendezőként szervezett 5 összejövetelt és csaknem 100 megemlékezést, méltatást, hagyományaink megőrzését szolgáló összejövetelt bonyolítunk le, immár 131. éve. Köszönet ezért, a szakmai Egyesületünk tagjai által végzett, szakmáink társadalmi megbecsüléséért végzett áldozatos munkájáért.

A 30 éve ünnepelt Szent Borbála misztérium ugyanígy nagy érték, megbecsülendő.

Ha az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület elmúlt 131 évét valaki úgy értékelné, hogy öregsünk, megöregedtünk, hát jó, ha tudja, hogy a hazai bányászati és kohászati szakmai eredmények ma úgy állnak - bár jelentősen más szerkezeti struktúra és tartalom mellett, mint a rendszerváltozás előtti ún. „szébb időkben” – nos szakmáink együtt ma is meghatározó, értékben nagyobb, termelt mennyiségben gyakorlatilag azonos méretű tevékenységet jelentenek hazánknak, hiszen statisztikáink alapján elmondható, hogy szakmáink nemzeti össztermék előállításának szerepe az eltelt évek alatt érdemben nem változott, az ma is meghatározó. És ez mindenképpen elismerésre méltó teljesítmény.

Egy kiegészítő gondolat: nem először mondom el, a „hazai kohászat” már a bevonuló magyarokkal érkezett mintegy 1.100 éve (lásd a Somogyfajszki leleteket, ahol a gypvasérc bázisán termeltek őseink bucakemencében vas alapanyagot, amit megfelelő technikával szinte acél minőségűre „kalapáltak” és végül nagy mennyiségű nyílhegygel – főként üzleti alapon -látták el az akkori európai régiót (A magyarok nyilaitól ments meg Uram minket!)

Szívből gratulálok a ma kitüntetést kapott kollégáknak. Szent Borbála ünnepén minden egyes említéskor elvárható – főleg a 131 éve közös Egyesületi múltunk alapján, hogy minden egyes alkalomkor a bányászokról és a kohászokról egyenlő súllyal és gyakorisággal ejtsünk szót.

És talán még egy: A kohászat ma nemcsak az egyre kisebb súlyú dunaújvárosi és ózdi acélművek teljesítményét jelenti, ne csak ezekről ejtsünk megemlékezéseinkben szót, hanem vegyük figyelembe, hogy a hazai fémkohászat, a hazai öntészet, a hazai másodlagos alumínium feldolgozás, a félgyártmány-gyártás, a speciális timföldgyártás és feldolgozás és sorolhatnám még mely szakágai a kohászatnak, annyit fejlődtek, növekedtek, ma is növekednek, hogy összességében már inkább meghatározóvá válnak a szakma megfelelő megítélésében. Megérdemlik ezek is a figyelmet.

Szívből gratulálok a mai kitüntetést kapott kollégáknak.

Figyelmüket megköszönöm.

Jó szerencsét!